

Miela Vita, nerimastingai ištapei save visą, ištapei iki paskutinio...

Atkelta iš 4 p.

Nepriširiu prie vieno stiliaus, mano kūryboje galima rasti ir pieštukais „nukrapštytą“ piešinėlių, ir ekspresyvių akvarelės, ir abstrakčių tapybos darbų bei piešinių, kuriuose primityvizmas persipina su ekspresionizmu...

Daugmaž turiu spalvinę nuojautą. Džiaujuoju spalvomis. Tačiau galutinis rezultatas kartais būna blogesnis arba geresnis, negu aš tikiuosi, nes ši stilistika turi ir labai stiprą improvizacinį pagrindą.

Pradedant tapyti spalvos pačios veržiasi, gal iš gamtos, gal iš kažkur ateina, išsilieja žali arba mėlyni, ryškaus raudonio ar violetiniai koloritai, paplūsta geltona spalva...

Mėgstu keistis. O pastaruoju metu pamėgau eksperimentuoti koliažo technika. Tapydama ciklą „Linkuvos barokas ir kitos grožybės“ vėl atsitolinau nuo įprasto savo stiliaus, koliažiniuose darbuose tapyba derinama su fotografijos elementais, dažų persiliejamą tarsi sieja praeitį su dabartimi. Sąmoningai tapiau neišbaigta, nes būtų labai neskanu išbaigta nuotrauka ir tobulai iškrapštytas piešinys. Nefotografiškai tapiau, kad sukurčiau intriga, paskatinčiau pamatyti savomis akimis. Tarsi paslapties šydu pridengiau, emocijų raiz-

giniais užkodavau. Ne vienas žiūrovas klausė, kodėl tiek juodos spalvos, ar liūdus praeities šešėlius slepiu. Palieku erdvę žiūrovo emocijoms interpretacijoms. Barokinės bažnyčios istorija, medinė miestelio architektūra alsuoja neįmintomis paslaptimis. Linkuvos vienuolynas, bažnyčia, gatvelės – niekur tokios jaukios vietos nemačiau. Keistas jausmas tarsi sklendo ore. Leškojau būdo tai perteikti...

Tas stiliaus keitimas kažkintant prasidėjo dar vasarą – „Monmartre“. Taip smagu pasirodė žaisti akrilo spalvomis. Saulėje smagiai džiūsta. Galutinis rezultatas – apakina. Kartą atėjusi į dirbtuves pamačiau, kad brangūs akrilo dažai stingsta į akmens

ne veltui dirbau. Štai ir atsirado „Vita kitaip“. Taip, nušokau nuo medžio, nuo peizažo. Abstrakcija yra kaip muzika. Susilieja jausenos, spalvos...

Sako, mano darbai saviti, atpažįstami, nors negaliu nuolat viena tema, vienu stiliumi dirbti. Ieškai naujesnio kelio, bandai, keitiesi. Viskas aplinkui keičiasi. Neduok Dieve, nėra nieko baisiau dailininkui, kaip tiražuoti save...

Vita apie laisvę

„Manau, mane labai išvargintų bendravimas su tekstų autoriais. Jaučiuosi daug laisviau, kai iliustruju pagal tautosakinius kūrinius. Žodžiu, kai jaučiuosi neįsipareigojusi...“

Užsakovų

būna, bet jei man nepatinka motyvas, aš atsisakau. Iš tikrųjų gal ir stebuklas, kad kartais manęs prisiprašo – aš mėgstu laisvę. Šitame pasirinkime esu gurmanė, malonumų mėgėja – darau tai, kas man yra malonu, įdomu. Aš nekreipiu dėmesio į teorijas, į madas, nors pradžioje dar pasivaikydavau ty madelių. Yra kaip yra: man atsibosta tą patį kartoti, nors galbūt aš nuo savęs nepabėgu. Galiu sau suteikti bent tokią prabangą

„Manau, mane labai išvargintų bendravimas su tekstų autoriais. Jaučiuosi daug laisviau, kai iliustruju pagal tautosakinius kūrinius. Žodžiu, kai jaučiuosi neįsipareigojusi...“

gabalą. Nutariau juos išnaudoti, kad neturėčiau nuostolių. Dirbtuvėse buvo šalta, turėjau sukintis labai greitai, štai ir „ištaškiau“ visą ciklą pagal V. Kandinskio principus – spalva šaukia spalvą. Kai iškabinome parodoje, kai kas sustojo, sako: „Atsižiūrėti negaliu.“ Jei nors vienam žmogui gražu,

kime esu gurmanė, malonumų mėgėja – darau tai, kas man yra malonu, įdomu. Aš nekreipiu dėmesio į teorijas, į madas, nors pradžioje dar pasivaikydavau ty madelių. Yra kaip yra: man atsibosta tą patį kartoti, nors galbūt aš nuo savęs nepabėgu. Galiu sau suteikti bent tokią prabangą

V. Žabarauskaitė. Velykos.

– paleisti mintis ir pašydykauti, žaisti spalvomis, technikomis, formomis...

Pirma labiau grauždavausi, dabar įsitikinau, kad esu optimistė. Gyvenimas parodė, kad akmenį paverčiu citrina. Tapydama nesikankinu: netaisau, negrandau. Geriau paimu naują drobę, nes mėgstu, kad paveikslas būtų gaivus, šviežias, o ne nukankintas. Ir šiaip tapydama pajuntu,

kad jau užtenka – su amžiumi, su tapybine patirtimi ateina tokia nuojauta...

Kartais pristinga medžiagų, dažų, džiaugiuosi, jei kas padovanoja. Kai drobės nėra, „ekologiškus“ darbus kuriu – tapau ant išmestų lentučių, dėžučių, kedžių atkalčių ar stalčių: ant jų karališkoji pora Žygimantas Augustas su Barbora, šventasis Antanas ar kitos ryškios istorinės asmenybės...

Bibliotekoje – A. Dilio fotografijų paroda „Šiauliai ir šiauliečiai“

Vakar Šiaulių apskrities Povilo Višinskio viešosios bibliotekos III a. galerijoje atidaryta Antano Dilio fotografijų paroda „Šiauliai ir šiauliečiai“.

Antanas Dilyš gimė 1932 m. sausio 1 d. Storiuose, Anykščių rajone. Fotožurnalistas, Lietuvos fotomenininkų sąjungos garbės narys, muziejininkas, filokartininkas, parodų pristato Almantas

Šlivinskas.

1966 m. įkūrė ir vadovavo fotomeno klubui, stengdamasis plėtoti Šiaulių regiono fotografų mėgėjų meninį saviraišką. A. Dilio pastangomis Šiauliuose 1973 m. įkurtas pirmasis tuometėje Tarybų Sąjungoje Fotografijos muziejus prie Lietuvos TSR fotografijos meno draugijos. 1976 m., prijungus jį prie „Aušros“ muzie-

jaus, buvo pirmasis jo vadovas. Daugelio mokslinių fotografijos konferencijų, tarptautinių fotografijos parodų rengėjas ir dalyvis: „Gintaro kraštas-2“, „Kolegos“, „Amžininko portretas“ ir kt. Jo sąsąskaitoje ir kelios dešimtys personalinių parodų, kai kurios – „Duona“, „Ugniaesiai“, „Atgimęs kaimas“, „Mūsų tautodailininkai“, „Kryžių kalnas“ ir kt.

– apkeliaavo daugelį šalies miestų.

Šiaulių ugniaesių muziejui 2002 m. autorius padovanojo daugiau negu 3 000 negatyvų apie ugniaesių darbų bei poilsį, 2005 m. „Aušros“ muziejui – per 50 000 negatyvų. Kartu su sūnumi Raimondu 2000 m. Šiauliu „Aušros“ muziejui padovanojo per 63 000 atvirukų kolekciją. Jis buvo ir pirmųjų Lietuvos filokartijos istorijo-

je konferencijų „Lietuviškų atvirukų ištakas“ (2000), „Lietuviškų atvirukų paveldas ir jų klasifikavimas“ (2001) organizatorius.

Už Lietuvos fotografijos istorijos ir filokartijos paveldo kaupimą, populiarinimą ir perdavimą „Aušros“ muziejui jam 2004 m. paskirta Pelikso Bugailiško premija, 2006 m. – Šiaulių m. kultūros ir meno premija.

Kleboniškių kaime patirtimi dalijasi amatininkai

Lauros PRASCEVIKUTĖS nuotr.

Daugyvenės kultūros istorijos muziejaus-draustinio Kleboniškių kaimo buities skyriuje (Radviliškio r.) priešpaskutinį kartą šią vasarą vykusį „Senųjų amatų ir edukacijų diena“ sulaukė itin daug lankytojų. Apie tai praneša Daugyvenės kultūros istorijos muziejaus-draustinis.

Muziejaus kiemuose ir gryčiose senųjų amatų paslaptimis, kasdieninių darbų patirtimi ir geromis emocijomis dalijosi amatininkai ir edukatoriai: puodžius, varkalis, juostų ir pintinių pynėjas, medžio drožėjas, audėja, siuvėja, šiaudinių

sodų rišėjas, veikė lėlių iš skiaučių rišimo, virvelių vijimo, linų apdirbimo, verpimo ir kt. dirbtuvėlės, tad užsiėmimų netrūko nei vaikams, nei suaugusiems. Vieni amatus išbandė pirmą kartą, kiti prisiminė turėtus įgūdžius. Amatininkai noriai ir kantriai dalijosi žiniomis, kurdami darbingai smagią atgijusio kaimo nuotaiką.

Lankytojai Kleboniškių kaime galėjo ne tik mokytis amatų, kasdienių darbų, žaisti senuosius žaidimus, bet ir apžiūrėti Kleboniškių kaimo ekspozicijas bei parodas. Gryčiose ir klėtyse

eksponuojama paroda „Tautinis kostiumas“ iš Marijos ir Kęstučio Simanavičių kolekcijos – 25 tautiniai kostiumai iš penkių Lietuvos regionų: Aukštaitijos, Dzūkijos, Suvalkijos, Žemaitijos, Mažosios Lietuvos. Voronų kaimo klėtyje veikia Lietuvos tautodailininkų sąjungos narės Stanislavos Baronienės tapybos ir grafikos darbų paroda. Augalų mėgėjus kaimo darželiuose vilioja rugpjūčio žiedai.

„Senųjų amatų ir edukacijų diena“ paskutinį kartą šiais metais vyks rugpjūčio 14 dieną.